

Illés – Tíz-es szám

Jeff Pippenger

2023-10-13

1856

A millerita mozgalmat Ézsaiás könyvének hetedik fejezetében egy hatvanöt éves prófécia jelképezte, amely Kr. e. 742-ben kezdődött. Az a hatvanöt esztendő, amely Ézsaiás történelmében zajlott le, az 1798-tól 1863-ig terjedő hatvanöt évet ábrázolja. Az Alfa és az Ómega mindig a véget ábrázolja a kezdettel együtt. A hatvanöt éves prófécia az Izráel északi és déli királysága ellen kimondott hétszeres átkot azonosítja. Az északi királyság ellen szóló első hétszeres Kr. e. 723-ban kezdődött, tizenkilenc évvel azután, hogy Ézsaiás előadta a jövődölést Akház királynak. A déli királyság ellen szóló utolsó hétszeres a hatvanöt év végén, Kr. e. 677-ben kezdődött.

Az Efraim ellen szóló első hétszeres átkok 1798-ban ért véget; ez volt a vég ideje, amikor Dániel nyolcadik és kilencedik fejezetének Ulai folyóra vonatkozó látomása felnyitott. Prófétai értelemben ez egyaránt jelezte az első angyal üzenetének érkezését és a millerita mozgalom prófétai kezdetét. A Júda ellen szóló utolsó hétszeres átkok 1844-ben ért véget, ami a harmadik angyal üzenetének érkezése volt. Tizenkilenc évvel később, 1863-ban, az előrejelzés kezdetében megjelenített hatvanöt év a millerita mozgalom végét és a laodiceai Hetednap Adventista egyház kezdetét jelölte. 1863 előtt hét évvel, 1856-ban, James White kezdte felismerni, hogy a millerita mozgalom megszűnt Filadelfia egyháza lenni, és Laodicea egyházává lett. Unokája, amikor Ellen White életrajzát írta, az 1856-os történelemről és a laodiceai üzenetről ír.

„A laodiceai üzenet”

A szombatot megtartó adventisták azt az álláspontot képviselték, hogy a Jelenések 2. és 3. fejezetében a hét gyülekezethez intézett üzenetek a keresztyén egyház évszázadokon átívelő tapasztalatát ábrázolják. Arra a következtetésre jutottak, hogy a laodiceai gyülekezethez szóló üzenet azokra vonatkozik, akiket ekkor már névleges adventistáknak neveztek, vagyis azokra, akik nem fogadták el a hetedik napi szombatot. A Review október 9-i számában megjelent rövid vezércikkében James White néhány elgondolkodtató kérdést vetett fel, amelyeket e bevezető kijelentéssel vezetett be:

A kérdés ismét kezd felmerülni: „Őrálló, meddig tart még az éjszaka?” Jelenleg csak néhány kérdésre van hely, amelyeket azért teszünk fel, hogy ráirányítsuk a figyelmet arra a tárgyra, amelyre vonatkoznak. Bízunk benne, hogy a teljes felelet hamarosan megadatik.—Review and Herald, 1856. okt. 9.

„Az általa feltett tizenegy kérdés közül a hatodik irányult közvetlenül a laodiceabeliekre.”

„6. Vajon nem a laodiceabeliek állapota (langymelegek, sem hidegek, sem forrók) szemlélteti-e találóan azok testületének állapotát, akik a harmadik angyal üzenetét vallják? — Uo.”

„Az utolsó kérdés nyíltan feltárja az ügyet:

„11. Ha ez a mi állapotunk mint népé, van-e bármiféle valós alapunk arra, hogy Isten kegyét reméljük, hacsak meg nem fogadjuk a Hű Tanú „tanácsát”? Azt tanácsolom néked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy meggazdagodjál; és fehér ruhákat, hogy felöltözzél, és mezítelenséged szégyene ki ne tűnjék; és kend meg szemeidet szemgyógyító írral, hogy láss. Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem: légy buzgóságos azért, és térj meg. Ímé, az ajtó előtt állok és zörgetek: ha valaki meghallja az én szómat, és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, és ő énvelem. Aki győz, megadom annak, hogy az én királyi székembe üljön velem, amiképpen én is győztem, és ültem az én Atyámmal az ő királyi székében. Jelenések 3:18–21.—Uo.”

„Nyilvánvaló, hogy az ügy igazsága ekkor kezdett felderengeni James White elméjében. A Review következő száma ezzel a címmel hét hasábon közölte a hét gyülekezet bemutatását. Bevezető megjegyzéseiben így kijelentette:

„Egyet kell értenünk némely modern magyarázóval abban, hogy e hét gyülekezetet úgy kell értenünk, mint amelyek a keresztény egyház hét állapotát jelképezik, hét időszakban, felölelve az egész keresztény korszak területét.—Uo., 1856. okt. 16.”

„Ezután elővette a prófeciát, és az egyes gyülekezetekkel külön-külön foglalkozott. Amikor a hetedikhez, a laodiceaihoz érkezett, kijelentette:”

Mily megalázó számunkra mint nép számára e gyülekezet szomorú jellemzése. És vajon nem e rettenetes leírás nyújtja-e jelen állapotunknak a legteljesebb képét? De igen; és semmi haszna nem lesz annak, ha megkíséreljük elhárítani e Laodiceai gyülekezethez intézett, szíveket vizsgáló bizonyágtétel erejét. Az Úr segítsen bennünket, hogy elfogadjuk azt, és hasznunkra fordítsuk.—Uo.

„Miután két hasábot szentelt a laodiceai gyülekezetnek, záró megjegyzései erőteljes felhívást fogalmaztak meg:

„Szeretett testvéreim, le kell győznünk a világot, a testet és az ördögöt, különben nem lesz részünk Isten országában.... Azonnal ragadjátok meg e munkát, és hitben tartsatok ígényt a kegyelmes ígéretekre, amelyek a bűnbánó laodiceabelieknek szólnak. Keljetek fel az Úr nevében, és ragyogjon világosságotok az Ő áldott nevének dicsőségére.—Uo.

„A mezőről érkező válasz felvillanyozó volt. G. W. Holt ezt írta Ohióból október 20-án:”

„Igen, hiszem, hogy mi, akik a harmadik üzenetben vagyunk, Isten parancsolataival és Jézus hitével, vagyunk az egyház, amelyhez ez a beszéd intéztetett; és nem fordulhatunk elég korán azért, hogy kipróbált aranyért, fehér ruháért és szemgyógyító inért folyamodjunk, hogy lássunk.—Uo., 1856. nov. 6.”

„Északkelet felől új hang hallatszott e tárgyban: Stephen N. Haskellé, a massachusettsi Princetontól. Elsőnapos adventistaként húszéves korában kezdett prédikálni; most, három évvel később, a harmadik angyal üzenetében volt. Alapos Biblia-kutatóként, miután látta White rövid bevezető vezércikkét, amely a hét gyülekezet kérdését vetette fel, úgy döntött,

hogy hosszabb írást küld a Review számára:”

„A szóban forgó tárgy az elmúlt néhány hónapban mély érdeklődés tárgya volt számomra.... Egy ideje arra indítottam, hogy higgyem: a laodiceabelieknek szóló üzenet hozzánk tartozik; vagyis azokhoz, akik hisznek a harmadik angyal üzenetében, számos okból, amelyeket megalapozottnak tartok. Kettőt említek meg. — Uo.”

„Ezt teszi, amikor két hasábot szentel következtetéseinek. Befejezőképpen kijelentette:

„A harmadik angyal üzenetének pusztá elmélete soha, de soha nem fog megmenteni bennünket a menyegzői ruha nélkül, amely a szentek igazságossága. Tökéletességre kell vinnünk a szentséget az Úr félelmében.—Uo.

„Amint James White folytatta vezércikkeit a laodiceai gyülekezethez szóló üzenetről, azok a gondolatok, amelyeket a szombattartó adventisták ekkor a Review hasábjain olvastak, megdöbbenőek voltak; ám alapos, imádságos megfontolás után úgy látták, hogy rájuk alkalmazhatók. Az olvasói levelek meglehetősen általános egyetértésről tanúskodtak, és arra utaltak, hogy ébredés van kibontakozóban. Hogy e felkavaró üzenet nem az izgatottság szülötte volt, azt a Testimony No. 3 első cikke tanúsította, amely 1857 áprilisában jelent meg Be Zealous and Repent címmel. Így kezdődik: „Az Úr látomásban megmutatott nekem néhány dolgot a gyülekezetről annak jelenlegi langymeleg állapotában, amelyeket el fogok mondani nektek.”—1T, 141. o. Ebben Ellen White azt tárta eléjük, ami megmutattatott neki Sátánnak a gyülekezet elleni támadásairól a földi jólét és javak által.” Arthur White, Ellen G. White: The Early Years, 1. kötet, 342–344.

A millerita mozgalom prófétai értelemben mint a filadelfiai gyülekezet kezdődött, és 1856-ban laodiceai gyülekezetté lett. Hét évvel később a mozgalom véget ért, és a Hetednap Adventista Egyház laodiceai gyülekezetként kezdődött, és az is marad mindaddig, amíg ki nem vettetik az Úr szájából. A száznegyvennégyezer mozgalma a laodiceai gyülekezet aklából jött elő, miként a millerita mozgalom is a szárdiszi gyülekezet aklából jött elő. A száznegyvennégyezer mozgalma abban áll párhuzamban a millerita mozgalommal, hogy az első mozgalom Filadelfiából Laodiceába változott, az utolsó mozgalom pedig Laodiceából Filadelfiába változik. A Millerita-történelemben a Filadelfiából Laodiceába való átmenet pontja kifejezetten 1856-ként van megjelölve, ezért az átmenet pontjának az utolsó mozgalomban is meg kell jelölnie, mert Isten soha nem változik. Az átmenet pontját a Jelenések könyve tizenegyedik fejezete azonosítja az utcákon megöletett két prófétával.

És amikor bevégezzük bizonyágtételüket, a fenevad, amely a mélységből jön fel, hadat indít ellenük, legyőzi őket, és megöli őket. És holttestük a nagy város utcáján hever majd, amelyet lelki értelemben Sodomának és Egyiptomnak neveznek, ahol a mi Urunkat is megfeszítették. Jelenések 11:7, 8.

Az utolsó mozgalom meghalna, majd talpra állna, és ezt követően zászlóként feltámadna. Ekképpen összhangba kerülne a republikánus szarvval. A republikánus szarv képet alkot a fenevadnak, és az a fenevad, amelyről a képet alkotja, a Jelenések tizenhetedik fejezetében szerepel, és ez a fenevad azonosítja az ötödik fejjet, amely halálos sebet kapott, s amely

nyolcadik fejként támadna fel. Úgy támadna fel, mint a nyolcadik, amely a hét közül való volt.

És a fenevad, amely volt és nincs, maga a nyolcadik, és a hét közül való, és veszedelemre megy. Jelenések 17:11.

A republikánus szarv képet alkotna ama fenevadról, ezért megöletnék, majd feltámasztatnék. Amikor feltámasztatott, a nyolcadik fej volna, amely a hét előző fej közül való. A protestáns szarv ugyanazon földi fenevaden ül, mint a republikánus szarv, és ugyanazokkal a prófétai dinamikákkal kell bírnia. A Millerita mozgalomban a Philadelphiából Laodiceába való átmenet előképezi az utolsó mozgalomban a Laodiceából Philadelphióba való átmenetet.

Amikor az utolsó mozgalom 2020. július 18-án halálos sebet kapott, Laodiceaként halt meg. Amikor pedig, amint azt a Jelenések könyve tizenegyedik fejezete ábrázolja, Philadelphióvá vált át, a nyolcadik egyházat fogja jelképezni, azt, amely a hét közül való. A 2020. évben bekövetkezett halállal párhuzamban állt a republikánus szarv, mert az 1989-es vég ideje óta hat elnök volt. A hatodik elnök halálos sebet kapott, amely 2024-ben meggyógyul. Ez a fej akkor az Egyesült Államok nyolcadik feje lesz az 1989-es vég ideje óta, és a hét közül való lesz. Mindkét szarv a hatodik volt, amely nyolcadikká lesz. Ez az igazság nagy részét képezi a Jézus Krisztus kijelentéséről szóló üzenetnek, amely közvetlenül a kegyelemidő lezárulása előtt kerül felnyitásra.

Ezért fontos világosan értenünk azt a millerita történelmet, amely a mi jelenlegi történelmünket előképezi. White testvérnő 1856-ban megerősítette James White-nak a Laodiceára vonatkozó alkalmazását a mozgalomra, tehát ez nem olyan alkalmazás, amely emberi logikából származna. Hét évvel azelőtt, hogy a Hetednap Adventista Egyház jogilag összekapcsolódott volna a republikánus szarvval, az ihletés Laodicea egyházaként azonosította azt. Ez azt jelenti, hogy a Hetednap Adventista Egyház történelmében egyetlen olyan nap sem volt, amikor bármi más lett volna, mint mezítelen, szegény, vak, nyomorult és szájalomra méltó. Ez a prófétai valóság adja meg azt a szövegkörnyezetet és igazolást, amely alapján Ezékiel nyolcadik fejezetének négy fokozódó utálatosságát az adventizmus négy nemzedékeként ismerhetjük fel.

Amikor a millerita történelmet Ézsaiás hetedik fejezetének hatvanöt éve felől közelítjük meg, fel kell ismerni, hogy a hét időről szóló prófécia az a prófétai ernyő, amely a millerita mozgalom egész történetét befedi. 1856-ban a laodiceai gyülekezetnek szóló üzenet a millerita adventizmus számára jelenvaló igazsággá vált. A laodiceai üzenet előterjesztője nem James vagy Ellen White volt, hanem a Hű és Igaz Tanú.

A laodiceabeli gyülekezet angyalának pedig írd meg: Ezt mondja az Ámen, a hű és igaz tanú, az Isten teremtésének kezdete: Ismerem a te cselekedeteidet, hogy sem hideg nem vagy, sem hév; bárcsak hideg volnál, vagy hév. Így, mivel langyos vagy, és sem hideg, sem hév, kivetlek téged az én számból. Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, meggazdagodtam, és semmire sincs szükségem; és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és a nyavalyás és szegény és vak és mezítelen: azt tanácsolom neked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy meggazdagodjál; és fehér ruhákat, hogy felöltözzél, és ne láttassék meg a te mezítelenséged szégyene; és szemgyógyító irral kend meg a szemeidet, hogy láss. Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem: légy buzgósgás azért, és térj meg. Ímé, az ajtó előtt állok és

zörgetek: ha valaki meghallja az én szómat, és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, és ő énvelem. Aki győz, megadom annak, hogy velem együtt üljön az én királyiszékemben, amiképpen én is győztem, és ültem az én Atyámmal az ő királyiszékében. Akinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. Jelenések 3:14–22.

A Hű Tanú azonosítja, hogy ha valaki „meghallja” az Ő szavát, bemegy hozzá, és „vele vacsorál”. Ha Laodicea megnyitná az ajtót, Krisztus bemenne hozzájuk, és velük vacsorálna. Ha Krisztusnak megengedik, hogy belépjen, üzenetet hoz, mert az evés szimbolikája egy üzenet befogadását jelképezi. Az üzenet általánosan egyszerűen laodiceai üzenetként is megnevezhető, de ez sekélyes megközelítése annak, hogy mit képvisel az az üzenet, amelyet Ő felkínál. 1856-ban Hiram Edson nyolc cikkből álló sorozatot tett közzé, amely olyan prófétai információkat tartalmazott, amelyek kibővítik annak a legelső „időprófécia” megértését, amelynek felismerésére és hirdetésére Isten angyalai William Millert vezették. E nyolc cikkben Edson helyesen azonosítja Ézsaiás hét hatvanöt évét.

Miller munkájának kezdete a hét idő felismerése volt, és hét évvel azelőtt, hogy az a mozgalom, amelyet az ő szolgálatáról neveztek el, véget ért volna, ugyanennek a prófécia egyik mélyebb kijelentése kínáltatott fel a Millerita Adventizmusnak. Ugyanabban az évben kínáltatott fel, amelyben az ihletés laodiceabelieknek nevezte őket. Prófétiusan szólva, kétezer-ötszázhusz nappal később, 1863-ban, Miller első felfedezését a prófétai időről elutasították. A laodiceabeli üzenet az adventmozgalom számára 1856-ban érkezett el, és az Úr nyolcszor zörgetett az ajtón, nyolc cikkel, hogy meglássa, találhat-e bebocsátást. A mozgalom végén a Hű Tanú együtt kívánt vacsorálni népével, azáltal hogy a mozgalom kezdetétől fogva adott legelső időüzeneten lakmároznak. Népe nem volt hajlandó enni, és hét évvel, vagyis kétezer-ötszázhusz prófétai nappal később népe bezárta azt az ajtót, amely Dávid kulcsával nyitott meg, s amely William Miller kezébe helyeztetett. Visszatértek egy régi samaritánus prófétához, aki hazugsággal táplálta őket, így megpecsételve sorsukat, hogy egy egy számar és egy oroszán között haljanak meg.

1856-ban a protestáns szarv a látás völgyének válságában volt, mert ahol nincs látás, a nép elvész. 1856-ban a republikánus szarv is válságban volt.

1856 a Bleeding Kansas néven ismert erőszakos konfliktus, a Kansas–Missouri határháború folytatását jelezte. A küzdelem arról folyt, hogy Kansas szabad államként vagy rabszolgatartó államként lép-e be az Unióba. A konfliktus magában foglalta a rabszolgaságpárti és a rabszolgaságellenes telepések közötti erőszakos összecsapásokat.

1856. május 22-én erőszakos incidens történt az Egyesült Államok Szenátusának üléstermében is, amikor Preston Brooks képviselő, a dél-karolinai rabszolgaságpárti politikus, botjával brutálisan rátámadt Charles Sumner massachusettsi szenátorra. Sumner egy rabszolgaságellenes beszédet mondott el, melynek címe The Crime Against Kansas volt, s ez mélyen sértette Brookst. A botozásos támadás rávilágított az északi és déli államok között a rabszolgaság kérdése miatt növekvő feszültségekre.

1856-ban alapították meg a Republikánus Pártot az 1854-ben elfogadott Kansas–Nebraska-törvény által előidézett politikai zűrzavarra adott válaszként, amely egyre növekvő ellenállást váltott ki a

rabszolgaságnak az új területekre való kiterjesztésével szemben. A párt első országos kongresszusát Philadelphiában tartották, és az 1856-os választáson John C. Frémontot választották meg első elnökjelöltjüknek.

A Kansas–Nebraska-törvény megszervezte Kansas és Nebraska területeit, és lehetővé tette az e területeken letelepedők számára, hogy eldöntsék, megengedik-e a rabszolgaságot határaikon belül. Ez az „népszuverenitásként” ismert elv ténylegesen hatályon kívül helyezte az 1820-as Missouri-kiegyezést, amely megtiltotta a rabszolgaságot a 36°30' szélességi körtől északra fekvő Louisiana-területen. A törvény mélyreható hatást gyakorolt a területeken fennálló rabszolgaság kérdésére. Újra fellobbantotta a szekciók közötti feszültségeket, mivel megnyitotta annak lehetőségét, hogy a rabszolgaság olyan vidékekre is kiterjedjen, amelyeket korábban szabad földnek tekintettek, mint például Kansas. A Kansas–Nebraska-törvény elfogadása a rabszolgaságpárti és rabszolgaságellenes telepesek özönléséhez vezetett Kansas területére, mindkét fél abban reménykedve, hogy befolyásolhatja a népszuverenitásról szóló szavazás kimenetelét. A terület feletti ellenőrzésért folyó versengés erőszakos összecsapásokhoz és a törvénytelenység egy olyan időszakához vezetett, amely 1856-ban a Véres Kansas néven vált ismertté.

Az 1856-os elnökválasztás jelentős politikai esemény volt. Háromoldalú küzdelem zajlott a demokrata James Buchanan, a republikánus John C. Fremont és az Amerikai Párt színeiben induló volt elnök, Millard Fillmore között. James Buchanan megnyerte a választást, és az Egyesült Államok 15. elnöke lett.

James Buchanan elnöksége mindenekelőtt arról ismert, hogy nem tudta hatékonyan kezelni az Észak és a Dél között növekvő feszültségeket és megosztottságot, ami végül röviddel hivatalból való távozása után az amerikai polgárháború kitörésében tetőzött. E jelentős vezetői és válságkezelési kudarcok miatt elnökségét az amerikai történelem egyik legsikertelenebb elnökségeként tartják számon.

Az 1857-es hírhedt Dred Scott-döntés kimondta, hogy a rabszolgák, akár rabszolgasorban voltak, akár szabadok, nem állampolgárok, és nem indíthatnak pert a szövetségi bíróságokon. Azt is kimondta, hogy a Kongresszus nem akadályozhatja meg a rabszolgaságot az Egyesült Államok területein. A demokrata Buchanan nyilvánosan támogatta a rabszolgaságpárti Dred Scott-döntést.

A rabszolgaságpárti demokrata Buchanan álláspontja nemcsak azt tette lehetővé, hogy a feszültségek polgárháborúvá fokozódjanak, hanem az ország gazdaságának irányítására való képtelensége az 1857-es pánikhoz is vezetett, amely az amerikai történelem egyik súlyosabb gazdasági visszaesése volt a nagy gazdasági világválság előtt. Az 1857-es pánik súlyos gazdasági válságot eredményezett, amely több éven át tartott. Vállalkozások és bankok zártak be, nőtt a munkanélküliség, és a tőzsde hanyatlott.

Buchanan elnöksége idején a déli államok megkezdték az Unióból való kiválásuk folyamatát, és 1860-ban a republikánus Abraham Lincoln megválasztására válaszul szakadtak el. Buchanan passzív magatartást tanúsított a kiválási válsággal szemben, azt állítva, hogy a szövetségi kormányzatnak nincs felhatalmazása arra, hogy erőszakkal megakadályozza a kiválást. A határozott fellépésnek ez a hiánya lehetővé tette, hogy a kiválási mozgalom lendületet nyerjen.

Erőteljes vezetésének hiánya és vonakodása attól, hogy határozott lépéseket tegyen a kiválási válság kezelésére, hozzájárult a Dél azon felfogásához, hogy katonai ellenállás nélkül elhagyhatja az Uniót.

1860-ban megválasztották Abraham Lincolnt, az első republikánus elnököt. 1863. január 1-jén Lincoln elnök aláírta és kibocsátotta a végleges Emancipációs Kiáltványt, amely kimondta, hogy a Konföderáció ellenőrzése alatt álló területeken minden rabszolgasorban tartott embernek szabaddá kell válnia. Ez a végrehajtói rendelet jelentős hatást gyakorolt a polgárháborúra, mivel a konfliktust nem csupán az Unió megőrzéséért folytatott küzdelemmé, hanem a rabszolgaság megszüntetéséért vívott harccá is tette. Az Emancipációs Kiáltvány nem szabadított fel azonnal minden rabszolgasorban tartott embert. Kifejezetten a Konföderáció ellenőrzése alatt álló területekre vonatkozott, ahol az Uniónak korlátozott hatásköre volt. Ahogy az uniós erők előrenyomultak és átvették az ellenőrzést a konföderációs területek fölött, a kiáltványt végrehajtották, és az ott élő rabszolgasorban tartott emberek szabaddá váltak. Az Emancipációs Kiáltvány döntő lépés volt az Egyesült Államokban a rabszolgaság végleges eltörlése felé, és előkészítette az utat az Egyesült Államok Alkotmánya Tizenharmadik Kiegészítésének elfogadásához, amelyet 1865. december 6-án fogadtak el és ratifikáltak.

Az 1850-es évektől kezdve a republikánus szarv a rabszolgaság kérdésének válságában volt. Az országban két elsődleges megosztottság mutatkozott meg, amelyet a politikai gondolkodás két elsődleges irányzata képviselt. Az elkülönülési folyamat 1856-ban kezdődött, amikor a rabszolgaság-ellenes és a rabszolgaságpárti csoportok Kansas területére vonultak, hogy fenntartsák a rabszolgaságról vallott nézeteiket, éppen ugyanabban az időben, amikor Philadelphia elkülönített Laodiceától. A demokraták rabszolgaságpártiak voltak, a republikánusok pedig rabszolgaság-ellenesek.

1856-ban a Véres Kansas a küszöbön álló háború kicsinyített mását képviselte. Abban az évben egy rabszolgaságpárti demokrata került megválasztásra a republikánus szarv élére, és eredménytelen vezetése az eredménytelen elnökség jelképévé vált egészen ezekig a legutóbbi végső napokig. Ő előzte meg az első republikánus elnököt, akit arra kényszerített a helyzet, hogy rendet tegyen a Buchanan elnöksége által hátrahagyott zűrzavar után.

1863-ra a republikánus szarv tette meg a Jelenések tizenharmadik fejezetében szereplő földi fenevad történetének legjelentősebb végrehajtói rendeletét. A végrehajtói rendelet a rabszolgaság kérdésével foglalkozott. A kiáltvány egyik bekezdése így szól: „Hogy Urunk ezer nyolcszázhatvanharmadik esztendejének január első napján minden személy, akit rabszolgaként tartanak bármely államban vagy valamely állam kijelölt részében, amelynek népe akkor az Egyesült Államok ellen lázadásban lesz, akkor, attól fogva és örökre szabad legyen; és az Egyesült Államok végrehajtó kormánya, beleértve annak katonai és haditengerészeti hatóságát is, el fogja ismerni és fenn fogja tartani az ilyen személyek szabadságát, és nem fog semmiféle olyan cselekedetet vagy cselekedeteket véghezvinni, amelyekkel e személyeket, vagy közülük bármelyeket, tényleges szabadságuk elérésére tett bármely erőfeszítésükben akadályozná.” Jóllehet a rabszolgaság problémájának megoldása azon a ponton történelmileg még nem volt teljes, az Alkotmány lényege mégis felismerhető abban, amikor Lincoln ezt írta: „minden személy, akit

rabszolgaként tartanak bármely államban ... akkor, attól fogva és örökre szabad legyen.”

Lincoln visszatért ahhoz az alapelvhez, amely az Alkotmányban jut kifejezésre, és amely kimondja, hogy „minden ember egyenlőnek teremtett”. Lincoln az alapvető igazságokhoz tért vissza ugyanabban az időben, amikor a protestáns szarv elutasította saját alapvető próféciját, mégpedig a rabszolgaság próféciját. Ezért éppen abban az időben, amikor a republikánus szarv történelmének legjelentősebb, a rabszolgaságra vonatkozó „végrehajtási rendeletét” hozta meg, a protestáns szarv is meghozta prófétai történelmének legjelentősebb végrehajtási rendeletét a rabszolgaság prófécijára vonatkozóan, amelyet Mózes esküje és átka jelképezett. A republikánus szarv az alapokhoz való visszatérést választotta, a protestáns szarv pedig úgy döntött, hogy elveti alapját, és visszatér azokhoz, akikhez azt az utasítást kapta, hogy soha ne térjen vissza.

1863-ban a republikánus szarv két táborra oszlott, miként az ősi Izráel királysága is kettészakadt Jeroboám és Roboám idejében. 1863-ban a protestáns szarv jogilag a republikánus szarvhoz kapcsolódott, amint azt Jeroboám két oltára szemlélteti Bételben és Dánban. A két szarv a történelemben egymással párhuzamosan halad, és 1863 történelme különösképpen az utolsó napok történelmét ábrázolja.

A millerita történelem néhány prófétai megszorítással megismétlődik a száznegyvennégyezer történetében. E megszorítások egyike az, hogy a millerita történelemben a célközönség először a mozgalmon kívül levők voltak, azt követően pedig maga a mozgalom. A száznegyvennégyezer mozgalmában Jelenések tizenhét két hangja két célközönséget azonosít, ezek a célpontok azonban a millerita történelemhez képest fordított sorrendben jelennek meg. Az első célpont Isten népe, a második hang pedig Isten más juhaihoz szól, akik még Babilonban vannak.

Egy másik prófétai fenntartás az, hogy noha mindkét történet egyik egyháztól a másikig ível át, a milleriták Philadelphiából Laodiceába mentek át, a harmadik angyal hatalmas mozgalma pedig Laodiceából Philadelphiába megy át. Ez azonosítja, hogy a milleriták a hatodik egyháztól a hetedikig jutottak, a száznegyvennégyezer pedig a hetedik egyháztól a nyolcadik egyházig mennek, amely a hét közül való.

A republikánus szarv egy rabszolgaságpárti nemzetből egy rabszolgaságellenes nemzetté való mozgását az 1863 körüli történelemben kezdte meg. E történelem válsága két politikai pártot hozott létre, amelyek ugyanazok az ellenfelek ezekben az „utolsó napokban”. Miként annak a történelmi időszaknak első republikánus elnökét néhány nappal a háború befejeződése után meggyilkolták, úgy az utolsó republikánus elnököt jelképesen meggyilkolták, és halottként az utcán hagyták, miközben a világ örvendezett. Nem csupán néhány nappal a polgárháború vége után gyilkolták meg, hanem közvetlenül azelőtt, hogy a végső polgárháború megkezdődik.

Az első republikánus elnököt az amerikai történelem legtehetetlenebb elnöke előzte meg, és az utolsó republikánus elnököt ugyanez fogja megelőzni. Az első republikánus elnököt megelőző demokrata elnök tehetetlensége idézte elő azt a válságot, amely polgárháborúvá fejlődött, és ugyanez a tehetetlenség zajlik most is. Az utolsó republikánus elnököt megelőző demokrata elnök úgy irányította a gazdaságot, hogy az addigi amerikai történelem legnagyobb gazdasági összeomlását idézte elő. A két szarv a vasárnapi törvényig párhuzamosan halad. 1863-ban mindkét

szarv első nemzedéke elkezdődött, és mindkét szarv esetében a negyedik és egyben végső nemzedék kelet felé fordul, és meghajol a nap előtt.

Illés üzenetét mindig Isten ítéletei kísérik, amelyek megerősítik a figyelmeztetés üzenetét. A világ társadalma ma úgy él, mint az özönvíz előtti emberek. Esznek, isznak, és azt várják, hogy a globalista technológiai óriások megoldanak bármilyen felmerülő problémát. Isten Igéje kijelenti, hogy a világ most egy hatalmas válság küszöbén áll.

„»Mit mond az éjszaka?« Felismerem-e e üzenetek jelentőségét? Megértem-e, milyen helyet foglalnak el a nagy helyreállító rendszer befejező munkájában? Olyannyira ismerem-e a »prófétai beszéd biztos voltát«, hogy a körülöttem végbemenő eseményekben annak kétségtelen bizonyítékát lássam, hogy az eljövendő Király immár az ajtó előtt áll? Érzem-e a rajtam nyugvó felelősséget annak a világosságnak a fényében, amelyet Isten adott? Minden rám bízott talentumot mint az ő sáfára arra használok-e, hogy jól irányított erőfeszítéssel megmentsem az elveszendőket? vagy langyos és közömbös vagyok, részben összefonódva a gonosz világgal, s azokat az eszközöket és képességeket, amelyeket Isten adott nekem, nagyrészt önmagam kielégítésére használok, jobban törődve saját nyugalmammal és kényelmemmel, mint az ő ügyének előmenetelével? Életvitelemmel erősítem-e »azt a világszerte terjedő meggyőződést, hogy a hetednapi adventisták bizonytalan hangot adnak a trombitával, és a világ fiai ösvényén járnak«?»

„Halljuk a közeledő Isten lépteit, amint a világot bűneiért megbüntetni jön. Az idők vége közel van hozzánk. A világ lakóit kévékbe kötik, hogy megégessék őket. Vajon te is a konkollyal együtt leszel összekötve? Felismered-e, hogy évről évre ezrek és ezrek, sőt tízezerszer tízezrek lelke vész el, bűneikben halva meg? Isten csapásai és ítéletei már végzik munkájukat, és lelkek mennek romlásba, mert az igazság világossága nem ragyogott fel ösvényükre.” General Conference Daily Bulletin, 1897. április 1.

Lelkemmél vágyódtam utánad az éjszakában; igen, bensőmben levő szellememmel kereslek téged kora reggel: mert amikor ítéleteid a földön vannak, a világ lakói igazságot tanulnak. Ézsaiás 26:9.